

064. Baarns dictee

Alchimist met een stokje

Laten we hedenavond tezamen eens uitweiden over die allerwegen benijde pijler van vele symfonieën, de acrobaat in de porseleinkast van het orkest, ik bedoel uiteraard de dirigent.

In een recent interview uitte een gedisillustioneerde maestro met een imposante renomme, u aller landgenoot, zich als volgt: "Nooit ofte nimmer wil ik nog uitentreuren bakkeleien over een ouverture of een klavecimbelconcert.

Na een glorieuze carrière wijd ik me thans aan het lokale carillon, want de manoeuvres van een complotterend orkest zijn erger dan een guerrilla, de agressie leek ten langen leste die van een heuse maffia.

Ik was op mijn qui-vive, maar het is moeilijk draconisch te zijn te midden van de veinzerij van een bal masqué.

Na een enkele faux pas, een niemendalletje, wensten sommigen mij rattenkruit of het abattoir toe, en velen die eertijds ten enenmale te goeder trouw waren, gingen almaar meer zaniken over mijn zogeheten disfunctioneren.

Toen zelfs mijn impresario zich van mij distantieerde, was het debacle compleet. Eenmaal kreeg ik diarree tussen de coulissen, en een zware attaque beëindigde mijn carrière te elfder ure.

Zo vind je me hier ten slotte in een van de luxueuze cafés van 's-Hertogenbosch met mijn bijdehante courtisane en mijn langverbeide cappuccino.

Dat het echec ten eeuwigen dage een litteken heeft achtergelaten, kan ik niet loochenen. Maar de business heeft althans een man in bonis van mij gemaakt."